

καταλαμβάνει αὐτόν· φλογερά δύνην ταράσσει τοὺς ὁφθαλμοὺς αὐτοῦ· ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ βασανίζεται παραφέρεται, τυφλοῦται. Καὶ πρῶτον, ἐπειδὴ καὶ τυφλὸς ἔτι οὐ πούεται παραίνων τὸν τοῦ δουρίου ἵππου καῦσιν, στέλλει ἡ Ἀθηνᾶ δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἵτινες δύως ἀπλῶς τὰ τέκνα μόνον τοῦ Λαοκόντος καταλαμψάνουσι. Ματιώς ταῦτα τείνουσι τὰς χεῖρας τῷ ἑαυτῶν πατρί· τυφλώττων ὁ δεῖλαιος ἀδυνατεῖ νὰ βοηθήσῃ αὐτοῖς κατασπαράσσοντα λοιπὸν ταῦτα· οἱ δὲ ὄφεις ἔξαφανίζονται, διολισθαίνοντες εἰς τὸ ἔδαφος. Τῷ Λαοκόντι δύως οὔδεμία ἐγένετο ὑπ' αὐτῶν βλάβη· ὅτι δὲ τὸν περίπτωσιν ταύτην οὐχὶ μόνον ὁ Κόιντος¹ ιδίως ήσπάστο, ἀλλὰ μᾶλλον γενικῶς θὰ ἥτο ἀποδεκτή, τοῦτο μαρτυρεῖ χωρίον τοῦ Λικύόφρονος, ἐν ᾧ οἱ ὄφεις² οὔτοι ἀποκαλοῦνται παιδοφάγοι.

Εἰ δὲ ἡ περίπτωσις αὕτη γενικῶς παρ'³ Ἐλληνίν ἥτο ἀποδεκτὴ τότε δυσκόλως θὰ ἐτόλμουν οἱ Ἑλληνες καλλιτέχναι ν⁴ ἀποστῶσιν αὐτῆς καὶ δυσκόλως θὰ συνέβαινεν ὅπετε νὰ ἐκτραπῶσι, καθ' ὃν ἀκριδῶς τρόπον καὶ ὁ ρωμαῖος ποιητής, εἰ μὲν ἐγνωρίζον τὸν ποιητὴν τοῦτον, εἰ μὲν εἴκον τούλαχιστον τὸν ὄπτην ἐντολὴν νὰ ἐργασθῶσι κατ' ἀπομίμοσιν αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου φρονῶ ὄφειλομεν νὰ ἐμείνωμεν, ἐάν μὲν εἴλομεν νὰ ὑπερασθίσωμεν τὸν Μαρκιάνην καὶ τὸν Μομφωκόν. Ὁ Βιγγίλιος εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος, ὅστις τὸν τε πατέρα καὶ τὰ τέκνα παρίστησιν ὑπὸ τῶν ὄφεων θανατουμένους. Καὶ οἱ γλυπταὶ πράττουσι τὸ αὐτό, τοῦθ' ὥπερ δύως ὡς Ἐλληνες δὲν ὕφειλον νὰ πράξωσι· εἶναι πιθανὸν λοιπὸν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Βιγγίλιου νὰ πράξαν τοῦτο. Κάλιστα αἰσθάνομαι, ὅπόσον ἡ πιθανότης αὕτη ὑπο-

1) Paralip. lib. XII. v. 398—408. et. v. 429—471.

2) Μᾶλλον δὲ ὅφεις καθόσον ὁ Αυκόρος ψάξνεται ἀποδεχόμενος ἐν αὐτῷ μόνον.

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

"Ηδη καθ' ἡν στιγμὴν 0° ἀναχωνώσκωνται αἱ γραμμαὶ αὗται τὸ 1893 σωτήριον ἡ μᾶλλον ὀλετήριον ἔτος 0° καταλέγηται ἐν τοῖς διαιτωμένοις ἐν τοῖς δέμασι τοῦ Πλούτωνος, ἀναχώνεται τὴν ἀπόφρασιν τῶν κριτῶν περὶ αὐτοῦ. Ἡ Λ! φίλατε κ. Μεταξῆ, πολὺ ἐπειθυμοῦμεν νὰ παρακλητήσωμεν αὗτα πρὸς ἄλλα ἔτη, ἔτη προγενέστερα, ἀλλὰ ἀπαγορεύετε ἡμῖν τοῦτο, διὸ τῆς ἐν τῷ τεύχει τούτῳ φερομένης χαριέσσης λίαν ἐπιστολῆς ὑμῶν. Μή, ἀναχωνῆτε, παραλληλίστητε τι, διότι τοῦτο εἶναι δυστυχία, διότι οὐ εἴρητε ὅτι τὸ παρελθόν ἦν κρείττον τοῦ παρόντος. Η ἴδειν ὑμῶν αὕτη συμπίπτουσα πρὸς τὸ κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερο, ἀφεντικταὶ τὴν πρόσδοσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀληθῆς, κατέπερ μὴ στερουμένη ἀληθείας. Βεβαίως, παραχαλόμενον τὸ ἔτος 1893 πρὸς πρότερα αὐτοῦ εἶναι ἀξιότερος δι' ἡμᾶς τοὺς Ἐλληνας, ἀλλὰ μὴ οὐγένεργουσι πρότερα ἔτη γείρουσι αὐτοῦ ἐν τῇ καθολικῇ

λειπεται τῆς ιστορικῆς βεβαιότητος. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ οὐδὲν περαιτέρω ιστορικὸν θέλω ἐντεῦθεν νὰ ἔξαγαγω, πιστεύω τούλαχιστον ὅτι δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν αὐτὸν ὡς ὑπόθεσιν, καθ' ἣν ὁ κριτικὸς ὀφείλει τὰς παραπορήσεις αὐτοῦ νὰ διατυπώσῃ. Εἰτε ἀποδειχθῇ εἴτε μὴ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ γλύπται ειργάσθησαν κατ' ἀπομίμοσιν τοῦ Βιγγίλιου, ἐγὼ ἀποδεκθήσομαι τοῦτο, ἵνα ἵδια ἀπλῶς πῶς ἐπὶ τέλους ἀπειμηνίθησαν αὐτόν. Περὶ τῆς κραυγῆς πῦον ἐξεφράσθην. Πιθανὸν δύως ἡ περαιτέρω σύγκρισις νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ προσθῇ εἰς παραπορήσεις οὐκὶ ὀλιγώτερον διδακτικάς.

Ἡ ιδέα τοῦ διὰ τῶν θανατηφόρων ὄφεων ἐν συμπλέγματι συνδέσμου τοῦ πατρὸς μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ τύπων, είναι ἀναμφιβόλως λιαν ἐπιτυχής, μαρτυροῦσα φαντασίαν ἀφυνίωσας γραφικήν. Εἰς ποιῶν δ' αὕτη ἀνήκει; Τῷ ποιητῇ ἡ τοῖς καλλιτέχναις; Ὁ Μομφωκόν δὲν θέλει νὰ θεωρήσῃ ταύτην ὡς τῷ ποιητῇ ἐνοικούσαν⁴. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ὁ Μομφωκόν δὲν ἀνέγνω τὸν ποιητὴν μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης προσωπίας.

illī agmine certo
Laoconia petunt, et primum parva duorum.
Corpora natorum serpens amplectus uterqu e
Implicat et miseris morsu depascitur artus.
Post ipsum, auxilio subeuntem et tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus....

'Ο ποιητής παρέστησε τοὺς ὄφεις ὡς ἀξιοθαυμάστους τὸ μῆκος· οὗτοι ἐλισθοῦνται περὶ τοὺς παῖδας·

1) Suppl. aux Antiq. Expl. T. I. p. 243. Il y a quelque petite différence entre ce que dit Virgile, et ce que le marbre représente. Il semble, selon ce que dit le poète, que les serpents quittent les deux enfants pour venir entortiller le père, au lieu que dans ce marbre ils lient en même temps les enfants et leur père.

ιστορίᾳ καὶ τῇ μερικῇ τοῦ ἔθνους ἡμῶν; Μή δὲν δύναται τις νὰ εἴρῃ τῇ ἐπιστήη καλλίτερον φαγητὸν τοῦ τῆς γένεων; Μή δὲν δύναται νὰ συντύχῃ καὶ ἀγαπήσῃ γυναῖκα ὡραιοτέραν, χριεστέραν καὶ ἐναρεστωτέραν ἐκείνης, ἢτις ἀπιστος ἀποδείκνυται τῇ βίᾳ ἀλόγως ὑποχωροῦσα, ἢτις ἀναδείκνυται μὴ ἀγαπήσασα, ὡς ἐκείνη, ἢγε ὑποδεικνύεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὑμῶν; Τὰ ἔτη τῆς πάλαι εὑκλείας, δι' αἰώνων τοῦ Περικλέους, εἰσὶν ἀναμνήσεις γλυκαὶ πλὴν πικραὶ, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ὑποχωρεῖ ν' ἀπελπίζῃ ἡμᾶς πρέπει, οὐδὲν ὕφειλομεν νὰ παύσωμεν εὐελπίην ὅμμα πρὸς τὸ ἐργόμενον 1894 νὰ στρέψωμεν, ν' ἀπολέσωμεν δὲ τὸ θάρρος, διότι ἀκούω ἡδη τοῦ γηραιοῦ Θεοκρίτου ἀναχωνοῦντος:

Θραστεν γρήγ. ταχ² αὐριον ἔστετ³ ἀμεινον.
Ἐν ἡμέραις καθ' ἡς τὴν ἔλευσιν τοῦ τὴν ἐλπίδων τοῖς ἀνθρώποις δωρησαμένου ἑορτάζουμεν, ἐν ἡμέραις καθ' ἡς διεσταυρούμεθα ἐν ταῖς ἐπισκέψειν ἡ πέμπτην εἰς λαυρέας καὶ λαυρέας μενεναγματεῖν τὴν ἐκεῖνα καλλιτεχνικὰ δελτάρια ἡ ἀπλῶς τὰ ἐπισκεπτήρια ἡμῶν ἀναζωθῶμεν τὴν πανοπλίαν τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ εἰδένειν τὰ ἀλλήριας ἔτη πολλὰ καὶ πανεύδημονα καὶ σὺν τῷ φύλῳ κ. Μεταξῆ δύοις τὸ ἔτος 1894 τοῦ παρελθόντος.

έπειδη δ' ὁ πατήρ ἀρωγὸς τούτοις προσέρχεται καὶ τοῦτον οἱ δῆθεις καταλαμβάνουσι (corrīpiunt). Ως ἐκ τοῦ μεγέθους δ' αὐτῶν δὲν ήδύναντο διὰ μιᾶς ν' ἀποσπασθῶσι τῶν παιδῶν· ἄρα κατ' ἀνάγκην ὑπάρχει στιγμὴ, καθ' ἥν διὰ μὲν τῶν κεφαλῶν καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἔστρων σώματος κατὰ τοῦ πατρὸς ἐθόρυμπαν, διὰ δὲ τῶν ὀπισθίων αὐτῶν μερῶν συνεκράτουν εἰσέτι τοὺς παῖδας περιειλιγμένους. Ή στιγμὴν αὕτη ἡτοῦ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀνέλιξιν τῆς ποιητικῆς εἰκόνος, δὲ ποιητὴς ἀφίποτιν ἐπαρκῶς νὰ αἰσθανθῶμεν ταύτην· πρὸς ἔξεικόνισιν δύμας αὐτῆς δὲν ἡτοῦ κατάλληλος ἢ ὅρα. Ότι δὲ ταύτην πράγματι ἡσθάνθησαν οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταὶ δῆλον καθίσταται ἐκ χωρίου τοῦ Δονάτου¹. Πάσφ δλιγώτερον θὰ ἡτοῦ δυνατὸν νὰ διέψυγεν ἡ στιγμὴ αὕτη τοὺς καλλιτέχνας εἰς τὸν νοῦμον ὅθιθαλμὸν τῶν ὀποίων τοσοῦτον ταχέως φανεροῦται πᾶν δὲ τοῦνται αὐτοῖς ἐπωφελές ν' ἀποδ.

Καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐλιγμοῖς δι' ὧν ὁ ποιητὴς τοὺς δῆθεις περὶ τὸν Λαοκόντα ἔλισσει, ζίνει προσεκτικῶς ἀποφεύγει τοὺς βραχίονας, ἀφίνων οὕτω ταῖς κερδίν δῆλον τὴν ἐνεργυτικότητα αὐτῶν.

Ille simul madibus tendit divedere nodos.

Ἐν τούτῳ κατ' ἀνάγκην ἔδει οἱ καλλιτέχναι αὐτὸν

¹⁾ Donatus ad. v. 227. līb II. Aenid. Mirandum non est, clypeo et simulaeri vestigiis potuisse quos supra et longos et validos dixit, et multiplici ambitu circumdedisse Laocooneum corpus ac liberorum et suis superfinam partem. Ἐπομένως μοὶ φάνεται ὅτι ἐν τῷ γωρῷ τούτῳ ἐκ τῶν λεῖσιν mirandum non est ἢ πρέπει νὰ ἐκπότη τὸ πον., ἢ τὸ ὄλον συμπέρασμα ἐλλείπει ἐν τέλει. Διότι ἀροῦ οἱ δῆθεις ἤσαν τοσοῦταν ἐκτάκτως μεγάλοι, παράδοξον δῆλος τυγχάνει τὸ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ κριθῶσιν ὅπτην ἀσπόδα τῆς Θεᾶς, ἐλὺν καὶ αὔτη δὲν ἦτο τοσοῦτον μεγάλη καὶ δὲν ἀντίκενεις καλοσσαῖον πρόσωπον. Τοῦ ἐλλειπτοῦ συμπέρασμα θὰ ἰσχαι-
ζίου τὰ κατ' αὐτό, ἄλλως τὸ πον οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν.

Ἐπὶ ταῖς δημέραις ταύταις τὰ μὲν διάφορα καταστήματα ἐστολίσθησαν δὲν ποικίλων πραγμάτων, δυναμένων, ἢ καὶ μὴ δυναμένων μεθ' ὅλας τὰς δέξιώσεις αὐτῶν πρὸς τοῦτο, νὰ γρηγοριμένων ὡς δῶρα ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει. Ταῦτά εἰσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλλιτεχνήματα ποικίλα τάχη ταύτην ταύτην ταῦταν, ἀνθη κτλ. Ἀλλ' ἐν ᾧ ταῦτα ἐξετέθησαν ίσως ἔσκοντα, αἱ Περιφερίσσαι μας καταπληγμαροῦσι — δὲν λέγω ἐξετέθησαν — τὰ καταστήματα καὶ ιδίᾳ τὸ τοῦ Bon Marché πρὸς ἐκλογὴν τῶν δώρων αὐτῶν, ἀπερ θὰ προσενέγκωσι πρὸς προστύλεις αὐταῖς ὑπάρξεις. Ή ἐκλογὴ δὲ διμολογουμένως δὲν εἶναι εὐχερής, μάλιστα δὲν τὰς μὴ θελούσας νὰ ἐξοδεύσωσι πολλά, διότι σπανίως τις ἀπαντῷ τι δυνάμενον νὰ ἔχῃ χάριν καὶ πρωτοτύπων, τὰ πλεῖστα τῶν ἐκτεθειμένων εἰσὶ κοινὰ καὶ συνήθη, οὐδὲν ἐκρρέζοντα, οὐδὲν παρέχοντα τὸ προσελκύον. Ἐντεῦθεν ἀπορεῖ τις θέλων νὰ ἐπιτύχῃ δώρου πράγματι καλοῦ, νὰ μὴ προσφύγῃ δὲ εἰς τὸ τετριμένα καὶ νὰ μὴ ἀγοράσῃ ἀκριβώτερον ὃ τι εἰς ἄλλην ἐπογήν τοῦ ἔτους θὰ ἔγραψεν εὐθυγότερον, διότι σημειώτεον ὅτι νῦν ἐκκτίθεται πρὸς πώλησιν, ἀπερ καθ' ὅλον τὸ ἔτος οὐδένα εὑρίσκον ἀγραστὴν καὶ δυνάμενα νὰ καταλεγθῶσι ἐν ταῖς σοβασταῖς ἀρχαιότησι. Τὸ δόρον, ὅπερ προσφέρει τις, εἴνε μὲν ἔνδειξις φιλίας, ἐκτιμήσεως, ἀγάπης, ἔρωτος, ἣν θελητε, ἀλλ' εἴνε καὶ ἐκδή-

ν' ἀκολουθήσωσιν. Οὐδὲν παρέχει πλειόνα ἐκφραστικόν καὶ ζωὴν ἢ ἡ κίνησις τῶν κειμένων· Ιδίως δὲν τῷ πάθει καὶ ἡ ἐκφραστικότερά μορφὴν δινευ τῆς κινήσεως ταύτης είναι ἀσήμαντος. Βραχίονες, ισχυρῶς τῷ σώματι προσκεκολλημένοι διὰ τῶν συσπειρώσεων τῶν δικενών, θὰ διέχεσον ἐπὶ τοῦ δλον συμπλέγματος ψυχρότητα καὶ θάνατον. "Οθεν βλέπομεν ταύτας ἐν πλήρει ἐνεργειαῖς ἐν τῷ πρωταγωνιστοῦντι προσώπῳ καὶ ἐν τοῖς δευτερεύουσιν, ἐκεῖ δὲ τὸ πλεῖστον ἐνασχολουμένοις διοπού τανῦν διφθορότερος πόνος ἐδρεύει.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΑΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Φίλε Κύριε,

Μὲ ζητεῖτε διλέγας λέξεις διὰ τὸ φύλλον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Θέλετε διηλαδὴ καὶ σεῖς πρωτοχρονιάτικο. Σᾶς ὄμοιοιγῶς ὅτι πολὺ εὐκολώτερον θὰ ικανοποιήσω ὑμᾶς ἢ μεγικούς ἄλλους, οἵτινες ἀπό τινος καιροῦ μετ' ἔξαιρετικῆς ζέσσως καὶ προσημυμίας, μετά καρυτωμένων μειδιαμάτων καὶ ὑποκλίσεων ἐκτελοῦν καὶ τὰς παραδοξοτέρας ἐπιθυμίας μου.

Μη μ' ἐκλαδητε, ἐξ ὅσων λέγω, ως φιλάργυρον. Ἐάν ὑπάρχῃ πάθος τὸ ὄποιον ἀποστρέψθω μενεῖται ἐν γλισσηρής τέσσαρας μεγάλοις ἀνθρώποι τοὺς ὄποιούς ἀπερχόμενοι μενεῖται οἱ φιλάργυροι. Καὶ δύμας ἐνίστε κάμνει τις δὲ τὸν ἀποιάζει, τὸ δὲ ἔτος 1893 πολλούς γενναῖοιδώρους κατέστησε πεντηκούντας καὶ πολλούς πλουσίους μετέβαλεν εἰς γένητας.

Τὰ αἵτια είναι γνωστά. Ἔτος κατὰ τὸ ὄποιον ἐβασιλεύσθησεν ἡ εἰρήνη, ἔτος κατὰ τὸ ὄποιον ἡ ἐνστή-

λατις τοῦ φιλοκάλου τοῦ προσερέφοντος, διότι φιλόκαλον αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἀποδεικνύει τοῦτο ἡνὶς ἐπίστης φιλόκαλον, ἔχει πρωτοτυπίαν καὶ πολλούς τιμάται. Καὶ ἐνταῦθα ἐφερμόζεται τὸ οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ. οὐγὶ τὸ βαρύτιμον, ἀλλὰ τὸ φιλόκαλον δέον νὰ ἐκζητήται.

* * *

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ δύρων, ἔστω ἡμῖν ὁ λόγος καὶ περὶ τῶν δύρων, ὡν ποιεῦσται πολλάκις χρῆσιν αἱ ἐφημερίδες ὅπως προσελκύσσωσι συνδρομητάς. Ἐν Γαλλίᾳ συνήθως παρέχουσι βιβλία, ὠραλόγια, ἐπισκεπτήρια, ειπίδια, γεωγραφικοὺς πίνακας τῶν δύο ἡμισφαίρων κτλ. Ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν τούτῳ ὑπερέβαλον πάστας τὰς ἀγροπηγῆς συνδεδίχουσι αὐτῶν. Ἐκ τούτων ἐφημερίδες γνωστὴ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις προσφέρει τοῖς συνδρομηταῖς αὐτῆς ἀριθμὸν λαχείου περιέχοντας ἐκκτίναντας ἀντικείμενα εἰς ὧν σημειούμεθα τὰ ἔξις:

Ακεχεῖν γαιῶν ἐν Κλεβελάνῳ, πλουσίαν ἐπίπλωσιν αἰθουσῆς, σίνοθήκην πλίρη σίνων τραπέζης καὶ ροσσλίων, ἀνδρικοὺς πίλους πάντων τῶν εἰδῶν, ίκανὺν ἀριθμὸν περιστρόφων πυροβόλων, δρυτικούς δόπως αὐτοκτονήσωσι, καὶ . . . γραμμάτιον μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς εἰς Italifar. Τὸ γραμμάτιον τοῦτο εἴνε

ψαδα χολέρα εφάνη φιλανθρωποτάτη, έτος πλούσιον δι' οδους τούς ξένους, έτος ευφορον δι' ἄπασαν την υφήλιον, έτος τέλος εύτυχες δι' οδον τὸν κόσμον, μόνον δι' ήμας τοὺς ἀμοίθους Ἑλληνας ὑπῆρχε δυστυχῶς ἐπιζήμιον, οὐκτρόν και ἀπαίσιον.

Ἐὰν συγιρίνητε τὸ ἀπερχόμενον ἔτος πρὸς προγονιμένην δωδεκάδα, εἰκοσάδα, ἥ και πεντηκοντάδα ἐτῶν θὰ εὕροται ὅτι ἐπὶ τοσοῦτο διαφέρει ἐκείνων, ὡστε θὰ τὸ στείλητε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ ἀνάθεμα. Μακάριοι οἱ ζῶντες χωρίς νὰ παραλληλίζωσι, διότι φρονῶ ὅτι ὁ παραλληλισμὸς εἶναι ὁ καθιστῶν δυστυχῆ δὲλν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐχετε ωραῖον ἀραβικὸν ἵππον· τὸ ζῶον ἐκ συμπτώσεως θνήσκει. Θέλετε νὰ τὸ ἀντικαταστήσητε, ἀλλ' οἱ ἵπποι τοὺς ὅποιους δοκιμάζετε ὑπολείπονται ἐκείνου. Εἰσθε δυστυχῆς, διότι παραλληλίζετε· ἄλλως ἐκ τῶν δοκιμαζομένων ἵππων θὰ ὑπάρξῃ βεβαίως εἰς δυνάμενος νὰ καλπάσῃ και νὰ τριποδίσῃ, νὰ ιᾶς περιάγῃ δηλαδὴν ὡς ἵπποτας τοῦ μεσαίωνος ὅπως και ὁ ἀπολεσθεὶς ἵππος σας.

Κατέχετε ὑψηλὸν δημοσίαν θέσιν, πτις σᾶς διαφεύγει. Εὐρίσκετε ἄλλον κατωτέραν μὲν ἀρκούντως δύμως ἐπικεφδῆ, ὡστε νὰ ζῆτε και ὑμεῖς και ἥ οἰκογένειά σας· ἄμα θελήσετε νὰ παραλληλίσητε τὴν συμμερινὴν θέσιν σας πρὸς τὴν προηγουμένην τὰ νέφη τῆς δυστυχίας δᾶς περικυκλοῦν και μάτην φυσάτε και στενάζετε διὰ νὰ τὰ διαλύσητε.

Ἄγαπᾶτε χαριεστάτην κόρην και ἀνταγαπᾶσθε. Όμονύτε ἀλλήλοις πιστιν ἰδύοιν ὅπως εἰς τὰ μυθιστορήματα. Ἀλλ' οἱ γονεῖς πρακτικοὶ ἀνθρωποι, νυμφεύοντο τὴν κόρην των μεθ' ἔνος ἐμπόρου και μένετε οὔτω εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Διὰ νὰ μην πάθητε ἀπὸ ἴμψιονέντζαν και σηρός πεῖσμα τῆς ἀπίστου, ζητεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσητε ἐν τῷ καρδιᾷ σας. Μὲ τὴν συμερινὴν πληνθώραν τῶν νεανίδων δὲν ἔχετε ἥ τὴν δυσκολίαν τῆς προτιμήσεως. Και μολονότι συναντᾶτε ωραιοτέρας ἡ ίνη, εὐχίσκετε δῆμως ἐν τῷ παραλληλισμῷ ὅτι ἥ μύτη, φερ' εἰπεῖν ἥ

ἀληθῶς ἐπιτυχές, διότι δύναται νὰ θυμάσῃ τις αὐτοῖς ὅμικοι τὸ Βατικανὸν και τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Βελθεδέρου! . . .

* * *

Ἄλλὰ τὰ ἀμερικανικὰ εἶνε πολλὰ και ἀνεξάντλητα. Οὕτω ἐξ Ἀμερικῆς ἐπίσης ἀγγέλλεται ὅτι μυθιστοριογράφος ἀνήκων εἰς τὸ δράμον φύλον ἔγραψε μυθιστορίαν ἡς 100,000 ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν, ἔλαβε δ' αὐτὴ διὰ τὸν κόπον αὐτῆς 5,000 φράγκα. Ἐτέρας μυθιστορίας τῆς αὐτῆς συγγραφέως ἐπωλήθησαν 50,000 ἀντίτυπα ἐξ ὧν ἀπεκομίσατο ἡ συγγραφέως 1250 μόνον φράγκα. Νῦν αὐτῇ εἶνε ὑπάλληλος ἐν τινὶ κατασκευαστριῷ, ἐν ἐπιτρέπηται ἡμῖν ἥ λέξις, μυθιστορίων και διηγημάτων, ἀντὶ 200 φρ., καθ' ἑδομάδα.

Παρεχούμενης οἰασδήπτηνος ὑποθέσεως ἥ μυθιστοριογράφος ὑποχρεοῦται νὰ παράσχῃ ἐντὸς δεκαπενθημερίας διηγημάτι τι οἰονδήπτη και διθενδήπτη. Ἰδού λοιπὸν ὅτι λειτουργεῖ ἐν Ἀμερικῇ και ἐργαστήριον μυθιστορίων και διηγημάτων!

* * *

Σήμερον εἴμεθα ἀληθῶς ἀμερικανοί. Ἰδού και ἔτερον ἀμερικανοί. Ἐν Νέᾳ Τόρκη και παραστάσεις τοῦ Imperial Music

ἥ φωνὴ τῆς ἀπολεσθείσης είχον κάτι τι, τὸ ὅποιον δὲν δύνασθε νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὰς φωνὰς και τὰς μύτας δὲλων τῶν νεανίδων τὰς ὅποιας κατόπιν ἐκείνης ἔγνωρισατε.

Τὸ αὐτὸν συμβαίνει και μὲ τὰ ἔτη. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ παρερχόμενα εἶναι τὰ καλλίτερα. Δὲν παραδέχεσθε, λόγου κάριν, μετ' ἐμοῦ, ὅτι τὸ ἐκπνέον ἔτος, παραλληλισμὸν πρὸς τοὺς μεγαλοπέρούς αὐτοῦ ἀδελφούς, εἶναι εἰς Μογγόλος παραβαλλόμενος πρὸς Ἀπόλλωνας; . . .

* * *

Ἄν θέλετε νὰ ἐνδαιμονῆτε ἐν τῷ ζωῇ, μὴ παραλληλίζητε οὔτε τὰ φαγητά, οὔτε τὰς γυναικας, οὔτε τοὺς φίλους σας, οὔτε τὰ ἔτη· διότι ὁ παραλληλισμὸς εἶναι ἥ δυστυχία τῆς ἀνθρωπότητος!

Πολλάκις δύμως ἥ δυστυχία δύναται νὰ παράσχῃ τὴν εύτυχίαν ὅπως ἥ κοπορία παράγει τὰ ἀνθην και ὁ ἀνθραξ τοὺς ἀδάμαντας. Τίς οἶδε! Πόσαι μικραὶ κεφαλαὶ θὰ κοιμηθῶσιν εἰς τὰ 1893 διὰ νὰ ἔχουν διατρέψη. Η μᾶλλον ἐπισθραγιστρ — κατ' ἀντίστροφον ὅμως λόγον — δῆλας τὰς περὶ παραλληλισμοῦ ἐκτεθεῖσας θεωρίας γου.

* * *

“Εὐρωσθε.”

“Τυμέτερος δῆλως

K. ΜΕΤΑΞΑΣ *Βοσπορίτης.*

Πέρα τὴν 30 Δεκεμβρίου 1893.

Hall προσελκύουσιν ἀμέτρητον πλῆθος, διότι ἐν αὐτῷ χρεούς δργηστρίς τις καλούμενη δεσποινὶς Οιμένη, ἡς ἥ ἀξία ἔγκειται ἐν τούτῳ και μόνῳ, διότι χρεούει γυμνόποιος, φέρουσα ἀδάμαντας ἥ ἔχαστου τῶν δεκτήλων τῶν δρχίων αὐτῆς, δῆλος λέγουσι, ποδῶν.

* * *

Τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων ἐγένετο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀθηναῖς ἀμερικανῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς διάφοροι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακοινώσεις, ἐν αἷς και ὑπὸ τοῦ κ. White περὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Αθηνῶν. Δι' αὐτῆς ὁ ἀγροτητῆς ἀπεφήνατο γνώμην καθ' ἥν ἥ Ἀκρόπολις οὐδαμῶς τι κατ' ἀρχὰς θὰ ἔχρησίμευεν ὡς φρούριον, ἀλλ' ὡς κέντρον διαφόρων προστατῶν θεῶν. Τὴν ἰδιότητα δὲ τοῦ φρουρίου, κατ' αὐτόν, ἀπέκτησε τὸ ἀστυ τοῦ Κέκροπος μετὰ ταῦτα, ἀρ' οὖς χρόνου οἱ Πέρσαι διὰ τῆς εἰσδολῆς αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέστησαν δυσχερῆ τὴν θέσιν τῶν Αθηνῶν, καθ' ἡς τὸ πρῶτον ἐπήρχοντο. Ἀνακοίνωσιν ἐπίσης σπουδαιοτάτην ἐποίησατο και διευθυντῆς τῆς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Δακτυρελδ, ἀφορῶσα εἰς τὰς ἐν Ἀργει ταῖς ανακαρφάς.

O. A.